

Arrest

nr. 130 915 van 6 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 januari 2014.

1.3. Op 15 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, een Assyrisch-Orthodox christen te zijn en afkomstig te zijn uit Hassake. U zou geboren en getogen zijn in Syrië. U studeerde rechten aan de universiteit Al Furat in Hassake en bezat een eigen winkel in alcoholische dranken. U ziet uzelf als aanhanger van het regime en probeerde het regime te ondersteunen door pro regime manifestaties te organiseren. Uw vader E.(...) K.(...) A.(...) (CG 13/13462; OV 7.682.762) werd als een vermogend persoon beschouwd en zou daarom zijn gevisieerd door onbekenden. Deze zouden zijn winkel zijn binnengevallen en het geld hebben gestolen. Daarna zouden gewapende groeperingen van uw vader hebben geëist dat hij hen financieel zou steunen. Uw vader zou daarop Syrië hebben verlaten, samen met uw moeder E.(...) K.(...) N.(...) (CG 13/13462B; OV 7.682.2762) en uw minderjarige broer G.(...) en trok naar familie in Libanon.

Na het vertrek van uw ouders zouden u en uw broer E.(...) K.(...) Y.(...) (CG 13/14343; OV 7.722.881) zijn bedreigd. Jullie zouden deze dreigementen hebben genegeerd. Op een gegeven moment zou u het met jongeren aan de stok hebben gehad die uw winkel binnenkwamen en geld van u eisten. Ze zouden u hebben aangevallen en met een mes hebben gestoken. U zou naar het ziekenhuis zijn gebracht. Uw vader zou van het incident op de hoogte zijn gebracht en kwam terug naar Syrië om u bij te staan. Op een gegeven moment zou u onder druk zijn gezet om uw klacht in te trekken, hetgeen u zou gedaan hebben. Uw ouders besloten vervolgens naar België te reizen en vroegen er op 7 mei 2013 asiel aan. Uw broer Y.(...) reisde samen met zijn echtgenote H.(...) S.(...) (CG 13/14344, OV 7.722.889) - van Syrische nationaliteit - uw ouders achterna en vroegen op 18 juni 2013 asiel aan.

Na een tijdje zou u opnieuw zijn bedreigd en besloot u daarom naar Lattakiya te vluchten om er werk te vinden. Daar zou u van een vriend het aanbod hebben gekregen om voor zijn vader, die officier was bij de inlichtingendienst, als lijfwacht te fungeren. U zou echter eerst uw geluk in Libanon hebben willen beproeven, maar omdat u in Libanon maar een slecht betaalde job kon bemachtigen, besloot u terug te keren naar Syrië en op het aanbod in te gaan. U zou de persoonlijke lijfwacht en chauffeur van een officier van de inlichtingendienst zijn geworden.

Toen u op een dag naar Libanon wou gaan, zouden onbekenden u langs de weg hebben ontvoerd. U vermoedt dat ze tot de groep Jabhat Al Nusra behoorden. Ze zouden u enkele dagen gevangen hebben gezet, maar wel met respect hebben behandeld. Ze vroegen u om met hen samen te werken om de officier of één van zijn zonen te ontvoeren. Uit angst stemde u in. Na drie dagen zouden ze u hebben vrijgelaten en u een gsm hebben gegeven waarmee u met hen kon communiceren en zij u de nodige instructies konden geven. U zou bij uw terugkeer echter meteen de officier op de hoogte hebben gesteld van dit complot. Al uw gesprekken met deze onbekenden zouden door de officier zijn gevolgd. Uiteindelijk zou de officier een route hebben geënceneerd, waarbij de onbekenden met behulp van het leger zouden zijn gearresteerd.

Meteen daarna zou u omwille van uw 'verraad' dreigementen hebben ontvangen. Op een gegeven moment zou u ook foto's van uw familieleden doorgestuurd hebben gekregen en beelden van onthoofdingen. U voelde zich niet meer veilig en riep de hulp in van de officier om Syrië te kunnen verlaten en u bij uw ouders te kunnen voegen. De officier zou voor u een Grieks visum hebben geregeld waarmee u Syrië kon verlaten. U nam in Lattakiya het vliegtuig naar Griekenland, met een tussenstop in Beirut. In Griekenland verbleef u drie dagen alvorens een vliegtuig te nemen naar België waar u op 6 september 2013 bent aangekomen. Op 9 september 2013 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, studentenkaart, een kopie van uw Syrische verblijfsvergunning, twee schoolverslagen, een doopcertificaat, een kopie van familiesamenstelling, de verblijfsvergunningen van uw ooms in Zweden, een politieverslag en een medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat u de Libanese nationaliteit draagt. Als Libanese onderdaan dient uw asielaanvraag dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van het land van uw nationaliteit, Libanon dus.

Ten opzichte van Libanon stelt u dezelfde groepering te vrezen die u viseerde in Syrië (CGVS, pg.6). De groepering die u bedreigde - naar wat u vermoedt Jabhat Al Nusra - omwille van uw verraad, is actief in Libanon en daarom achtte u Libanon evenmin veilig.

Dient echter te worden opgemerkt dat er grote twijfels kunnen worden geuit bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met Janhat Al Nusra.

Allereerst is het weinig waarschijnlijk dat deze groepering u zou ontvoeren en u meteen op de hoogte zouden stellen van de plannen die zij hadden om de officier - uw overste - te ontvoeren, nadat ook nog eens duidelijk werd dat zij tot Jabhat Al Nusra behoorden (hetgeen u zou hebben opgemerkt aan de hand van de vlaggen in het gebouw (CGVS, pg. 7)). Er was immers geen enkele garantie dat u zich ten opzichte van hen loyaal zou opstellen. Integendeel, er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich op voorhand zouden vergewissen over uw activiteiten en uw achtergrond alvorens over te gaan tot uw ontvoering en het vrijgeven van hun plannen. Het is dan ook opmerkelijk dat u als 'uitverkorene' naar voor kwam. Immers, u zou zich voordien hebben ingezet als voorstander van het regime en zou openlijk voor uw pro-Bashar mening zijn uitgekomen (CGVS, pg.4). Bovendien wordt de christelijke bevolkingsgroep - waarvan u deel uitmaakt - beschouwd als aanhanger van het regime. Daarenboven werd u door de officier gekozen als persoonlijke lijfwacht, hetgeen betekende dat de officier uitging van een uiterst loyale houding ten opzichte van hem. Het valt dan ook niet te begrijpen dat terroristen u meteen op de hoogte stelden van hun plannen tot ontvoering zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen, maar evenzeer moeten hebben beseft dat u zich loyaal ten aanzien van uw werkgever zou gedragen.

Bovendien is het al even onbegrijpelijk dat zij u daarna opnieuw lieten gaan, uitgerust met een gsm om de verdere tactiek te bespreken (CGVS, pg.6). Dit zou u ruim de tijd hebben gegeven om de officier te waarschuwen zodat hij de nodige stappen kon ondernemen om zijn belagers in de val te lokken. Hetgeen hij uiteindelijk ook heeft gedaan (CGVS, pg.6). Opmerkelijk is eveneens het groot aantal leden dat door deze terreurorganisatie werd ingezet om de ontvoering uit te voeren. U spreekt over drie of vier terroristen die werden gedood, een zeven of achtal die werden gevangen genomen en vele gewonden die daarna overgebracht werden naar de gevangenis (CGVS, pg.10). Opnieuw valt het niet te begrijpen waarom een terreurorganisatie zoveel van zijn leden zou inzetten in een actie louter gebaseerd op informatie van een persoon die geen enkele loyaliteit had bewezen en gezien zijn achtergrond per definitie niet als betrouwbaar kon worden aanzien. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze terreurorganisatie roept alleszins grote vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen hebben kenbaar gemaakt. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke militieën veel voorzichtiger te werk gaan, toch wanneer zij een dergelijke delicate actie willen ondernemen, en dus zeker niet één van de naaste medewerkers van hun doelwit in vertrouwen zullen nemen. Deze door u geschetste gang van zaken kan echt niet worden geloofd.

Dient tevens te worden opgemerkt dat u moeite hebt om de incidenten in een bepaalde chronologische volgorde te zetten. Zo stelde u vooreerst dat uw ontvoering plaatsvond midden juni en dat de valstrik, opgezet door uw officier, waarbij leden van de militie werden aangevallen plaatsvond midden juli (CGVS, pg.6,7). Na deze incidenten zou u de hulp van de officier hebben gevraagd om Syrië te kunnen verlaten. U stelt in eerste instantie dat u van de officier een paspoort diende aan te vragen en deze aan hem moest bezorgen. U zou daarvoor naar Beirut zijn gevlogen, het paspoort hebben aangevraagd en meteen terug zijn gegaan naar Lattakiya. Nadat u het paspoort bekwam, zou u daarna een visum hebben kunnen regelen (CGVS, pg.6). Toen u erop werd gewezen dat uw paspoort op 26 juni 2013 werd uitgevaardigd, met andere woorden vooraleer de actie tegen die bepaalde terroristen werd ondernomen en dus ook ruim vóórdat de bedreigingen - als gevolg van deze actie - zich zouden hebben voorgedaan, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u al eerder naar Libanon was gegaan om uw paspoort aan te vragen (CGVS, pg.7). Deze verklaring is echter volledig tegengesteld aan uw eerdere verklaring dat u op vraag van de officier een paspoort aanvraag. Bovendien blijkt dat u bij de voorbereidende vragenlijst van het CGVS, opgemaakt met behulp van een medewerker van DVZ, liet optekenen dat u in juli 2013 werd ontvoerd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS, dd. 08/10/2013, pg.2), opnieuw afwijkend van uw huidige verklaring dat dit incident zich zou hebben voorgedaan midden juni. Dat u uw verklaringen steeds wijzigt betreffende de feiten die zich zouden hebben voorgedaan, doet verder vragen rijzen omtrent de waarachtigheid van uw relaas.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u, ondanks het 'verraad' waardoor verschillende 'rebellens' omkwamen en verschillende anderen werden gearresteerd, ondanks de bedreigingen die daarop volgden en ondanks het feit dat u beseftte dat deze onbekenden alles over u wisten (CGVS, pg. 8), tot eind augustusbegin september 2013 bleef verder werken voor de officier van de inlichtingendienst (CGVS, pg.10). Meer nog, u bleef in hetzelfde huis wonen waar u woonde voordat de gebeurtenissen zich voordeden (CGVS, pg.10). U zou er tevens een paar keer hebben willen overnachten in plaats van dit bij de officier te doen (CGVS, pg.10). Er dient geen betoog dat dit alles niet meteen realistisch overkomt, toch niet wanneer u zegt een terroristische militie te vrezen die het op u persoonlijk heeft gemunt. Overigens merkte u op dat u tot de week na uw aankomst in België nog dreigementen kreeg op uw facebookprofiel (CGVS, pg.11). U zou deze dreigementen echter meteen

hebben verwijderd (CGVS, pg.11). U erop gewezen dat u reeds asiel had aangevraagd en het aldus zeer bevreemdend is dat u deze dreigementen niet heeft bewaard om uw asielrelaas te ondersteunen, geeft u aan dat u niet had stilgestaan bij de relevantie hiervan voor uw asielaanvraag (CGVS, pg.11). Er dient geen betoog dat deze verklaring kant noch wal raakt.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u weigert verdere informatie te verstrekken over de (identiteit van de) officier waarrond deze hele problematiek zou zijn ontstaan en dit omdat u hem stilzwijgen zou hebben beloofd (CGVS, pg. 8). Nochtans kan van u als asielzoeker worden verwacht dat u alle informatie verstrekt aangaande uw asielrelaas teneinde de asielinstanties een zo correct en zo volledig mogelijk beeld van uw problemen te schetsen. Indien u vervolgens geen enkele informatie wil geven betreffende uw werkgever - die nochtans een bepalende rol speelt in uw relaas - kan hieruit enkel worden geconcludeerd dat u ofwel de waarheid niet spreekt, ofwel doelbewust bepaalde cruciale info wenst achter te houden. In beide gevallen ondermijnt dit uw geloofwaardigheid.

Tenslotte dient u erop te worden gewezen dat u omwille van uw Libanese nationaliteit en het feit dat het incident zich in Libanon zou hebben afgespeeld, beroep kon doen op de hulp van de Libanese autoriteiten ten einde bescherming in te roepen. U verzaakte echter dit te doen daar u de Libanese staat afdoet als 'zeer zwak' (CGVS, pg.11). Dat u meteen naar België vluchtte zonder enige moeite te ondernemen om u te beroepen op uw eigen autoriteiten (CGVS, pg.11), kan niet worden aanvaard.

Gevraagd of u ten opzichte van Libanon nog iets anders meent te vrezen, haalt u een oude vete aan die zich afspeelde ten tijde van uw grootvader (CGVS, pg.11). Blijkt echter dat noch uw vader, moeder, broer of uzelf het fijne van deze zaak weten en er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is én dat uw familie om deze reden zou worden vervolgd door de familie Z.(...), de tegenpartij in dit conflict (CGVS E.(...) K.(...), A.(...), pg.7). Uw vader weet niet welke bemiddeling er in deze zaak doorheen al deze jaren is gebeurd aangezien hijzelf 'geen rol heeft in deze vete' (CGVS E.(...) K.(...), A.(...), pg.7). Uit een decennia oude vete kan niet worden afgeleid dat u actueel persoonlijk wordt vervolgd. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt bovendien dat er relatief weinig belang wordt gehecht aan deze problematiek daar zij zelfs niet te kennen wist te geven wie van uw familie - en tevens haar familie gezien de familieband - een lid van de familie Z.(...) zou hebben gedood (CGVS E.(...) K.(...), N.(...), pg. 4).

Bovenstaande elementen maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. In dezelfde lijn zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon-De actuele veiligheidssituatie-dd. 30 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities

uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. uw paspoort, identiteitskaart, uw studentenkaart, rijbewijs, een kopie van uw Syrische verblijfsvergunning, twee schoolverslagen, een doopcertificaat, een kopie van familiesamenstelling en de verblijfsvergunningen van uw ooms in Zweden zijn allen een aanduiding van uw identiteit, familierelaties, uw verblijf en uw scholing in Syrië. Het politieverlag en medisch attest werden opgesteld naar aanleiding van het incident in uw alcoholwinkel. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie. Nogmaals dient erop te worden gewezen dat uw vrees, gezien uw Libanese nationaliteit, ten opzichte van Libanon dient te worden afgewogen en niet ten aanzien van Syrië, het land waarvan u de nationaliteit niet bezit.

U legt echter geen enkel begin van bewijs neer mbt. uw beroepsactiviteiten als lijfwacht van een officier van de inlichtingendienst, noch betreffende de grootschalige actie die tegen Jabhat Al Nusra zou zijn ondernomen op basis van uw informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/2 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de motivering op onvoldoende draagkrachtige elementen steunt, wat voortvloeit uit een gebrekkige binding tussen de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing en de beslissing zelf, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in een eerste onderdeel dat hij volgens zijn paspoort de Libanese nationaliteit draagt, hoewel hij geen affiniteit heeft met Libanon. Hij is geboren en opgegroeid in Syrië, is er naar school geweest, heeft er gestudeerd en heeft er zijn eigen drankwinkel uitgebaat. Zijn familie is destijds naar Syrië gevlucht omwille van een familievete. Verzoeker verduidelijkt dat zijn overgrootvader aan vaders kant naar Syrië vluchtte omwille van het feit dat iemand uit de familie Z. om het leven was gekomen door een lid van de familie E. K.. Die familie Z. zint op weerwraak en rust volgens verzoeker nog steeds niet. De weerwraak (bloedwraak) is reëel. Om die reden is zijn vader steeds in Syrië gebleven en heeft hij ook zijn kinderen daar opgevoed. Hij is namelijk bang dat zijn kinderen er zouden vermoord worden, aldus verzoeker. Daar zijn ouders christenen zijn, wonende in de islamitische staat Syrië, is het hen nooit gelukt hun Libanese nationaliteit te veranderen naar de Syrische. Hierdoor verkreeg verzoeker, ten gevolge van het ius sanguinis, de Libanese nationaliteit. Verzoeker voegt hieraan toe dat de Syrische nationaliteit sowieso niet wordt gegeven aan buitenlanders. Zij krijgen volgens verzoeker enkel een verblijfskaart, die hij ook heeft voorgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Hoe graag verzoeker dit ook wenste, het was voor hem naar eigen zeggen onmogelijk om de Syrische nationaliteit te verkrijgen. Zijn band met Libanon blijft om die reden enkel op papier bestaan. Tot slot verwijst verzoeker naar een arrest van een Irakees die 14 jaar in Jordanië heeft gewoond en asiel aanvraagt omwille van de problemen in Jordanië. De RvV besluit dat er rekening dient gehouden te worden met zijn Irakese nationaliteit en aldus zijn vrees voor vervolging in Irak. Met de situatie in Jordanië dient geen rekening te worden gehouden (RvV 24 juni 2010, T.Vreemd. 2010, 262). Verzoeker wijst erop dat het in dit arrest een persoon betreft die veertien jaar van zijn leven in Jordanië

heeft gewoond, het ander deel van zijn leven heeft hij wel degelijk doorgebracht in Irak. Deze man heeft nog enige affiniteit met zijn land van nationaliteit, wat *in casu* absoluut het geval niet is, aldus verzoeker, die in dit verband nog benadrukt dat hij geen familie meer heeft in Libanon. Bovendien dient men bij een staatloze te kijken naar het land van zijn gewone verblijfplaats, waaruit verzoeker afleidt dat de verblijfplaats toch ook een rol speelt in de gegronde vrees voor vervolging. Gelet op het geheel van wat voorafgaat en omwille van de uitzonderlijke situatie waarin hij verkeert, meent verzoeker dat men onmogelijk tot het besluit kan komen dat hij dient terug te keren naar Libanon.

In een tweede onderdeel wenst verzoeker ook te wijzen op de gebeurtenissen die zich in Syrië voordeden vooraleer hij werd ontvoerd. Verzoeker herhaalt dat hij in zijn drankwinkel in Hassake door onbekenden werd bedreigd. Ze eisten geld van hem. Doordat hij dit weigerde, hebben ze hem aangevallen en hem met een mes gestoken. Hij werd hiervoor in het ziekenhuis opgenomen. De littekens liegen er niet om, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij geen beroep kon doen op de autoriteiten daar hij onder druk werd gezet zijn klacht in te trekken.

Verzoeker vervolgt dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep, met name een groep welstellende mensen in Syrië, die omwille van hun welstellendheid vrezen voor vervolging in hun land. Verzoeker stelt dat hij een achtergrond heeft waarvan niet mag geëist dat hij dit zal opgeven en hij verwijst in dit verband naar stuk 7 gevoegd aan het verzoekschrift (Lidmaatschapscertificaat van de Kamer van Koophandel en Industrie van El Hassaka).

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker in een eerste onderdeel dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, vernedering en geweld. Hij haalt opnieuw aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn situatie in Syrië en de door hem aangehaalde problemen aldaar. Volgens verzoeker staat het vast dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade aangezien hij reeds werd bedreigd. De belagers zullen zich opnieuw tegen hem richten, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij om die reden zijn land van herkomst en zijn geboortestreek Hassake is ontvlucht. Verzoeker herhaalt dat de welstellendheid van de familie een doorn in het oog is van zijn belagers. Bij weigering van het geven van geld, werd ermee gedreigd hem en zijn familie om het leven te brengen. Dit wordt nogmaals bevestigd door het asielrelaas van zijn broer Y. en zijn vader A., die ook werden lastiggevallen. Bovendien, aldus nog verzoeker, is de situatie in Hassake allesbehalve veilig. De burgers van Hassake vrezen voor hun leven. Dagelijks vinden er kidnappings plaats. Terroristengroepen, zoals Jabhat Al Nursa, richten zich volgens verzoeker specifiek op jongeren, geboren in het jaar 1990 tot en met 1992 (zijn geboortjaar). Ze beschuldigen hen soldaat voor het Syrisch leger te zijn en doden hen om die reden. Op die manier trachten ze andere jongeren te ontraden om te gaan vechten voor het Syrisch nationale leger. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat hij het risico loopt om opnieuw onder handen te worden genomen, zowel door de belagers die zijn familie telkenmale hebben lastig gevallen en die hem en zijn familie zullen blijven afpersen, als door de rebellengroepen die het op mensen van zijn leeftijd hebben gemunt. Hij kan ook geen steun van de politie verwachten aangezien zij niet in de mogelijkheid verkeren om hem te beschermen, zoals reeds is gebleken.

Verzoeker vervolgt dat hij om bovenstaande problemen zijn geboortestreek verliet en naar Lattakiya vluchtte, waar hij via een vriend werk aangeboden kreeg en waar hij zich in het begin wel veilig voelde daar de Syrische regering er sterker staat. Hij ging er aan de slag als persoonlijke lijfwacht en chauffeur van de vader van zijn vriend, die officier was bij een inlichtingendienst. Verzoeker stelt dat hij werd ontvoerd en de opdracht kreeg om de zoon van de officier te ontvoeren, wat hij niet heeft gedaan. Hij was loyaal ten aanzien van de officier en bracht hem van deze plannen op de hoogte. Verzoeker bevestigt dat deze ontvoering plaatsvond midden juli 2013. Hij is tijdens het interview inderdaad wat slordig geweest met de chronologie van zijn relaas. Hij wilde zodanig veel verwoorden en meedelen dat hij de zaken wat door elkaar sloeg. Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaringen dat hij na zijn verraad ten aanzien van de groepering die hem had ontvoerd – Jabhat Al Nusra – werd bedreigd. Hij kreeg foto's toegestuurd van zijn familieleden en van onthoofdingen. Ze dreigen ermee zijn ganse familie om het leven te brengen. Aangezien deze groepering zowel in Syrië als in Libanon actief is, kan verzoeker naar eigen zeggen dus onmogelijk teruggestuurd worden, niet naar Syrië en niet naar Libanon.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarover men beschikt met betrekking tot Libanon. Verzoeker laat gelden dat hij bij een terugkeer naar Libanon enerzijds geconfronteerd dreigt te worden met ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld daar er sprake is van een gewapend conflict

in Libanon (artikel 48/4, § 2 c) en anderzijds met een klimaat van bedreiging, geweld en bestraffing omwille van de familievete waarin zijn familie verwickeld is alsook de Syrische achtergrond (artikel 48/4, § 2 b). Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij geen familie meer heeft in Libanon. Daarnaast verwijst hij naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies waaruit blijkt dat men rekening dient te houden met terroristische aanvallen over het hele grondgebied, dat de veiligheidssituatie verslechterd is, en meer bepaald sinds augustus 2013 met een reeks bomaanslagen verspreid over gans Libanon. Verzoeker besluit hieruit dat de burgers dus niet worden gespaard, zoals het Commissariaat-generaal laat uitschijnen. Ten tweede dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met het feit dat hij een Syrisch christelijke achtergrond heeft, een Syrisch accent heeft en Libanon niet kent. Hij wijst er verder op dat Libanon wordt overspoeld met Syrische vluchtelingen. Sinds het begin van de burgeroorlog, met name maart 2011, zijn minstens 1,4 miljoen vluchtelingen gevlucht naar Libanon (stuk 4), een stroom die Libanon niet aankan. De Syriërs verblijven er op overbevolkte plekken en zoals het rapport van Artsen Zonder Grenzen stelt, leven ze er in angst en onzekerheid (stuk 5). Verzoeker meent dat het onmenselijk is om hem naar dergelijke omstandigheden te sturen. Hij voegt hieraan toe dat volgens UNHCR Libanon ook enorme economische klappen kreeg door de crisis in Syrië, waardoor ook de Libanezen in armoede storten en hun afkeer naar de vluchtelingen die hun land blijven binnenstromen groter wordt (stuk 6). Voorts dient rekening te worden gehouden met zijn Assyrisch-Orthodox christelijke achtergrond, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat de burgeroorlog die in Syrië wordt gevoerd een religieus conflict betreft, waarbij onder andere christenen worden gevisieerd. Ook omwille van het feit dat zijn familie christen is, werd zijn broer en diens echtgenote reeds lastiggevallen. Verzoeker verduidelijkt dat zijn schoonzus geen hoofddoek droeg en dat zij daarom aan een controlepost in Libanon werd tegengehouden. Daar zijn broer zich verzette en zijn christelijke tattoo op zijn hand werd opgemerkt, kregen ze nog meer problemen. Er werd namelijk bedreigd zijn hand af te hakken. Dergelijke voorvallen bewijzen volgens verzoeker reeds dat het allesbehalve een oplossing is om hem naar Libanon te sturen, waar er bovendien nog steeds sprake is van een heersende familievete.

Verzoeker besluit dat de door hem uiteengezette Libanese leefomstandigheden, zijn christelijke achtergrond en de familiegeschiedenis, gepaard gaande met de talrijke willekeurige bomaanslagen aantonen dat Libanon geen land is waarnaar hij kan worden gestuurd en dat er dan ook talrijke zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zal lopen op ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 3 april 2014, het artikel "*Nieuwe vluchtelingenstroom van Syriërs naar Libanon*" van De Morgen van 20 november 2013, het rapport "*Syrische vluchtelingen in Libanon leven in angst en onzekerheid*" van Artsen Zonder Grenzen, het artikel "*Meer dan 1 miljoen Syrische vluchtelingen in Libanon*" van De Redactie van 3 april 2014, een lidmaatschapscertificaat voor 2013 opgesteld door de Kamer van Koophandel en Industrie van El Hassaka op 28 maart 2013 met vertaling in het Nederlands, het artikel "*Jabhat al-Nusra: Now in Lebanon*" van 23 december 2013, het artikel "*Jabhat al-Nusra claims deadly Lebanon bombing*" van 2 februari 2014, het artikel "*ISIS losing ground in Syria tot Jabhat al-Nusra*" van 12 februari 2014, het artikel "*Analysts Fear Jabhat al-Nusra's Capabilities in Lebanon tot Receive a Boost*" van 20 maart 2014, het artikel "*Syrian Orthodox and Catholics Appeal for Aid In Hassake*" van 17 januari 2013 en het artikel "*Solidarity against Kidnapping: People of Hassake criticize the role of Syrian officials*" van 27 januari 2013.

2.4. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, Libanon, (ii) hij stelt ten opzichte van Libanon dezelfde groepering te vrezen die hem viseerde in Syrië doch grote twijfels kunnen worden geuit bij de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen met Jabhat Al Nusra, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (iii) het feit dat hij meteen naar België vluchtte zonder enige moeite te ondernemen om zich te beroepen op de hulp van de Libanese

autoriteiten ten einde bescherming in te roepen, niet kan worden aanvaard, (iv) uit een decennia oude vete die zich afspeelde ten tijde van zijn grootvader niet kan worden afgeleid dat hij in Libanon actueel persoonlijk wordt vervolgd, temeer er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen, zoals wordt toegelicht, en hij geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot zijn beroepsactiviteiten als lijfwacht van een officier van de inlichtingendienst, noch betreffende de grootschalige actie die tegen Jabhat Al Nusra zou zijn ondernomen op basis van zijn informatie.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2014 (CG nr. 1316254), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming

behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.6.2. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij de Libanese nationaliteit draagt. Dit wordt ook bevestigd in het verzoekschrift. Dienvolgens dient verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat verzoeker zijn ganse leven in Syrië heeft gewoond, dat hij geen familie in Libanon zou hebben en dat hij geen affiniteit zou hebben met Libanon doet hieraan geen afbreuk. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn standpunt dat zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Syrië, het land waar hij geboren en getogen is, meent te kunnen ondersteunen door de verwijzing naar rechtspraak van de Raad daar in deze in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak precies wordt bevestigd dat de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit en dat geen rekening dient te worden gehouden met het land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden benadrukt dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die zich in Syrië voordeden vooraleer hij werd ontvoerd – hij werd in zijn winkel bedreigd en aangevallen met een mes – niet relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Libanon. Om dezelfde reden is ook verzoekers stelling dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep, met name een groep van welstellende mensen in Syrië die omwille van hun welstellendheid vervolging vrezden in hun land, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de burgeroorlog in Syrië, de veiligheidssituatie in Hassake en de stelling in het verzoekschrift dat de Syrische politie in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker te beschermen, zoals in het verleden reeds is gebleken.

2.6.3. Uit verzoekers verklaringen en het verzoekschrift blijkt dat hij in Libanon dezelfde groepering vreest die hem viseerde in Syrië. Deze groepering, Jabhat Al Nusra, die hem bedreigde omwille van zijn verraad, is blijkens de informatie gevoegd aan het verzoekschrift tevens actief in Libanon, reden waarom verzoeker ook Libanon niet veilig acht. In de bestreden beslissing wordt evenwel geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met Jabhat Al Nusra in Syrië: “(...) Dient echter te worden opgemerkt dat er grote twijfels kunnen worden geuit bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met Janhat Al Nusra.

Allereerst is het weinig waarschijnlijk dat deze groepering u zou ontvoeren en u meteen op de hoogte zouden stellen van de plannen die zij hadden om de officier - uw overste - te ontvoeren, nadat ook nog eens duidelijk werd dat zij tot Jabhat Al Nusra behoorden (hetgeen u zou hebben opgemerkt aan de hand van de vlaggen in het gebouw (CGVS, pg. 7)). Er was immers geen enkele garantie dat u zich ten opzichte van hen loyaal zou opstellen. Integendeel, er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich op voorhand zouden vergewissen over uw activiteiten en uw achtergrond alvorens over te gaan tot uw ontvoering en het vrijgeven van hun plannen. Het is dan ook opmerkelijk dat u als ‘uitverkorene’ naar voor kwam. Immers, u zou zich voordien hebben ingezet als voorstander van het regime en zou openlijk voor uw pro-Bashar mening zijn uitgekomen (CGVS, pg.4). Bovendien wordt de christelijke bevolkingsgroep - waarvan u deel uitmaakt - beschouwd als aanhanger van het regime. Daarenboven werd u door de officier gekozen als persoonlijke lijfwacht, hetgeen betekende dat de officier uitging van een uiterst loyale houding ten opzichte van hem. Het valt dan ook niet te begrijpen dat terroristen u meteen op de hoogte stelden van hun plannen tot ontvoering zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen, maar evenzeer moeten hebben beseft dat u zich loyaal ten aanzien van uw werkgever zou gedragen.

Bovendien is het al even onbegrijpelijk dat zij u daarna opnieuw lieten gaan, uitgerust met een gsm om de verdere tactiek te bespreken (CGVS, pg.6). Dit zou u ruim de tijd hebben gegeven om de officier te waarschuwen zodat hij de nodige stappen kon ondernemen om zijn belagers in de val te lokken. Hetgeen hij uiteindelijk ook heeft gedaan (CGVS, pg.6). Opmerkelijk is eveneens het groot

aantal leden dat door deze terreurorganisatie werd ingezet om de ontvoering uit te voeren. U spreekt over drie of vier terroristen die werden gedood, een zeven of achtal die werden gevangen genomen en vele gewonden die daarna overgebracht werden naar de gevangenis (CGVS, pg.10). Opnieuw valt het niet te begrijpen waarom een terreurorganisatie zoveel van zijn leden zou inzetten in een actie louter gebaseerd op informatie van een persoon die geen enkele loyaliteit had bewezen en gezien zijn achtergrond per definitie niet als betrouwbaar kon worden aanzien. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze terreurorganisatie roept alleszins grote vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen hebben kenbaar gemaakt. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke militieën veel voorzichtiger te werk gaan, toch wanneer zij een dergelijke delicate actie willen ondernemen, en dus zeker niet één van de naaste medewerkers van hun doelwit in vertrouwen zullen nemen. Deze door u geschetste gang van zaken kan echt niet worden geloofd.

Dient tevens te worden opgemerkt dat u moeite hebt om de incidenten in een bepaalde chronologische volgorde te zetten. Zo stelde u vooreerst dat uw ontvoering plaatsvond midden juni en dat de valstrik, opgezet door uw officier, waarbij leden van de militie werden aangevallen plaatsvond midden juli (CGVS, pg.6,7). Na deze incidenten zou u de hulp van de officier hebben gevraagd om Syrië te kunnen verlaten. U stelt in eerste instantie dat u van de officier een paspoort diende aan te vragen en deze aan hem moest bezorgen. U zou daarvoor naar Beirut zijn gevlogen, het paspoort hebben aangevraagd en meteen terug zijn gegaan naar Lattakiya. Nadat u het paspoort bekwam, zou u daarna een visum hebben kunnen regelen (CGVS, pg.6). Toen u erop werd gewezen dat uw paspoort op 26 juni 2013 werd uitgevaardigd, met andere woorden vooraleer de actie tegen die bepaalde terroristen werd ondernomen en dus ook ruim vóórdat de bedreigingen - als gevolg van deze actie - zich zouden hebben voorgedaan, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u al eerder naar Libanon was gegaan om uw paspoort aan te vragen (CGVS, pg.7). Deze verklaring is echter volledig tegengesteld aan uw eerdere verklaring dat u op vraag van de officier een paspoort aanvraag. Bovendien blijkt dat u bij de voorbereidende vragenlijst van het CGVS, opgemaakt met behulp van een medewerker van DVZ, liet optekenen dat u in juli 2013 werd ontvoerd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS, dd. 08/10/2013, pg.2), opnieuw afwijkend van uw huidige verklaring dat dit incident zich zou hebben voorgedaan midden juni. Dat u uw verklaringen steeds wijzigt betreffende de feiten die zich zouden hebben voorgedaan, doet verder vragen rijzen omtrent de waarachtigheid van uw relaas.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u, ondanks het 'verraad' waardoor verschillende 'rebellens' omkwamen en verschillende anderen werden gearresteerd, ondanks de bedreigingen die daarop volgden en ondanks het feit dat u beseftte dat deze onbekenden alles over u wisten (CGVS, pg. 8), tot eind augustusbegin september 2013 bleef verder werken voor de officier van de inlichtingendienst (CGVS, pg.10). Meer nog, u bleef in hetzelfde huis wonen waar u woonde voordat de gebeurtenissen zich voordeden (CGVS, pg.10). U zou er tevens een paar keer hebben willen overnachten in plaats van dit bij de officier te doen (CGVS, pg.10). Er dient geen betoog dat dit alles niet meteen realistisch overkomt, toch niet wanneer u zegt een terroristische militie te vrezen die het op u persoonlijk heeft gemunt. Overigens merkte u op dat u tot de week na uw aankomst in België nog dreigementen kreeg op uw facebookprofiel (CGVS, pg.11). U zou deze dreigementen echter meteen hebben verwijderd (CGVS, pg.11). U erop gewezen dat u reeds asiel had aangevraagd en het aldus zeer bevreemdend is dat u deze dreigementen niet heeft bewaard om uw asielaanvraag te ondersteunen, geeft u aan dat u niet had stilgestaan bij de relevantie hiervan voor uw asielaanvraag (CGVS, pg.11). Er dient geen betoog dat deze verklaring kant noch wal raakt.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u weigert verdere informatie te verstrekken over de (identiteit van de) officier waarrond deze hele problematiek zou zijn ontstaan en dit omdat u hem stilzwijgen zou hebben beloofd (CGVS, pg. 8). Nochtans kan van u als asielaanvraagster worden verwacht dat u alle informatie verstrekt aangaande uw asielaanvraag teneinde de asielinstanties een zo correct en zo volledig mogelijk beeld van uw problemen te schetsen. Indien u vervolgens geen enkele informatie wil geven betreffende uw werkgever - die nochtans een bepalende rol speelt in uw relaas - kan hieruit enkel worden geconcludeerd dat u ofwel de waarheid niet spreekt, ofwel doelbewust bepaalde cruciale info wenst achter te houden. In beide gevallen ondermijnt dit uw geloofwaardigheid. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen. Immers, het verweer dat verzoeker tijdens het gehoor wat slordig is geweest met de chronologie van het relaas en dat hij zodanig veel wilde verwoorden en meedelen dat hij de zaken door elkaar sloeg, kan de Raad allerminst overtuigen. Verzoekers beweerde ontvoering en de daaropvolgende actie tegen de terroristen raken aan de kern van zijn asielaanvraag zodat in alle redelijkheid van verzoeker mag worden verwacht dat hij deze incidenten correct in de tijd kan situeren en dat hij kan duiden of hij voor dan wel na de actie tegen de terroristen naar Beirut is gegaan om een paspoort aan te vragen. Zoals correct wordt

uiteengezet in de bestreden beslissing, wijzigde verzoeker telkenmale zijn verklaringen betreffende de feiten die zouden hebben voorgedaan, vaststelling welke naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ook het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter volharden in de waarachtigheid van zijn verklaringen, wat evenmin een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daar aldus geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Jabhat Al Nusra, kan niet worden ingezien waarom de aanwezigheid van deze groepering in Libanon het voor verzoeker onmogelijk zou maken om zich te vestigen in Libanon, het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.6.4. Wat de heersende familievete in Libanon betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“Gevraagd of u ten opzichte van Libanon nog iets anders meent te vrezen, haalt u een oude vete aan die zich afspeelde ten tijde van uw grootvader (CGVS, pg.11). Blijkt echter dat noch uw vader, moeder, broer of uzelf het fijne van deze zaak weten en er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is én dat uw familie om deze reden zou worden vervolgd door de familie Z.(...), de tegenpartij in dit conflict (CGVS E.(...) K.(...), A.(...), pg.7). Uw vader weet niet welke bemiddeling er in deze zaak doorheen al deze jaren is gebeurd aangezien hijzelf ‘geen rol heeft in deze vete’ (CGVS E.(...) K.(...), A.(...), pg.7). Uit een decennia oude vete kan niet worden afgeleid dat u actueel persoonlijk wordt vervolgd. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt bovendien dat er relatief weinig belang wordt gehecht aan deze problematiek daar zij zelfs niet te kennen wist te geven wie van uw familie - en tevens haar familie gezien de familieband - een lid van de familie Z.(...) zou hebben gedood (CGVS E.(...) K.(...), N.(...), pg. 4).”* De loutere stelling in het verzoekschrift dat zijn familie nog steeds bloedwraak vreest, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.6.5. In zoverre verzoeker nog stelt geen familie te hebben in Libanon en zich afvraagt naar waar hij precies moet terugkeren, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook met de loutere verwijzing naar zijn Assyrisch-Orthodox christelijke achtergrond, zijn Syrisch accent en het feit dat hij Libanon niet kent, toont verzoeker allerminst aan dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich in Libanon te vestigen. Waar verzoeker voorts wijst op de precare situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon en hij betoogt dat het onmenselijk is om hem naar dergelijke omstandigheden te sturen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een vluchteling in Libanon aangezien hij de Libanese nationaliteit heeft. Bovendien komt verzoeker uit een welstellende familie en maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij in Libanon in een precare situatie verzeild zal geraken. Tot slot is ook het éénmalig incident waarin zijn broer en diens echtgenote in Libanon verwickeld zijn geraakt onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire

doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie. Met de stelling dat Libanon alles behalve een veilig land is om gedwongen naartoe terug te keren en de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, brengt verzoeker aldus geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, *in casu* Libanon, niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS